

TENHLE
POKOJ
SE
NEDÁ
SNÍST

HOST

NICOL
HOCHHOLCZEROVÁ

**TENHLE POKOJ
SE NEDÁ SNÍST**

TENHLE POKOJ

PŘELOŽILA
IRENA STEINEROVÁ

BRNO — LEVICE
2023

SE NEDÁ SNÍST

NICOL
HOCHHOLCZEROVÁ

Tato kniha vyšla ve spolupráci s nakladatelstvím
KK Bagala a s finanční podporou Komise SLOLIA,
Slovenské literární centrum

**Slovenské
literárne
centrum**

Táto izba sa nedá zjesť

Copyright © Nicol Hochholczerová, 2021

(under licence from KK Bagala)

Translation © Irena Steinerová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(ELEKTRONICKÉ VYDÁNÍ)

ISBN 978-80-275-1960-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-1961-3 (EPUB)

ISBN 978-80-275-1962-0 (MOBIPOCKET)

Někdo Ivanovi vytrhává vlasy, někdo neviditelný. Ivan je po jednom sbírá, špatně se mu hledají, bílé vlasy na bílém prostěradle, po jednom je hází do koše ke shnilému ovoci. Myslí přitom na dceru, jak rozbíjí dárky, které od něj dostala, úlomky po jednom posbíral a schoval do šuplíku, zatímco ona brečela v pokoji. Myslel na to, jak tam brečela, i když umřel Freddy Mercury, Ivan ji potom objímal, dokud neusnula, měl radost, že někdo umřel, že se mu naskytla příležitost být dobrým otcem, měl radost i na pohřbu její mámy, objímal svou jedinou dceru a měl radost, že přijela aspoň na pár dní domů, z odtoku v koupelně potom vytahoval její vlasy a pořád měl radost, když se mu omotaly kolem prstu, měl radost, když málem ani nešly odlepit a spláchnout, škoda že děti nejsou mokré vlasy, že se tak snadno odlepí.

Ivan bydlí v levném podnájmu, přes den učí děti kreslit a v noci se mu zdá hudba, u které jeho dcera křičela *tati, ztiš to*; a když se vzbudí a obrátí polštář promočený potem, zjistí, že pod ním tikají hodinky, celé hejno hodiněk, hemží se jako hadi. Nenávidí tikot hodin a teď tohle, tikají mu přímo pod polštářem, jedny zasyčí a stočí se do klubíčka, nadzvednou článek na řemínku, aby zpod něj mohlo vypadnout vejce.

Z toho vejce se vylíhnou dětské hodinky, vesele sebou vrtí a tikají. *Kurva, ještě tohle*, láteří Ivan, hází hodinky do koše ke shnilému ovoci, ale pořád jich neubývá. Nakonec Ivan vleze do skříně a tam sedí na hromadě džínů, v mládí by za džíny vraždil, vraždil by za ticho, jenže hodinky tikají, slyší je až do skříně, jako by se za Ivanem plazily, zatímco mu vypadávají vlasy do klína.

12

Můj pokoj se nedá sníst. Ani moje nehty se nedají sníst, jenom okousat, přijdu ze školy, koušu si je a brečím, protože na mě křičeli *hnusná lesbo*, i když neměli proč, vždyť všechny holky se učí líbat s jinýma holkami, ale horší je být hnusná, protože ostatní holky hnusný nejsou. Taky na mě křičí, že jsem šprtka, jenže já se nikdy nemusím učit, všechno si pamatuju. Děda říkal, že mám na holku až moc mozkových buněk, však se taky tváří, že jsem kluk, vyrábí mi zbraně a naučil mě jíst vařenou krev. Tu je snazší sníst než vlastní pokoj nebo než sníst sebe, od kůžičky u nehtů až po uši, o kterých ve škole říkají, že je mám veliké jako talíře. O tom všem bych mohla napsat, ale nenapíšu, protože na literární soutěži nám řekli, že psát o šikaně není moc originální, že o tom píše každý, takže o tom nepíšu, a ještě mi jeden porotce řekl, *jednou jsem četl knihu, která začínala větou Ráno jsem vstala a uržzla jsem si ruce, přesně tak na mě působila tvoje povídka.*

Ráno jsem se vzbudila a uřízla si pokoj, ale sníst se nedal, poslední mléčná stolička se mi zakutálela pod postel. Ráno jsem se vzbudila a uřízla si pokoj, potom jsem uřízla školu, naštěstí mě děda naučil štípat dřevo sekyrou, i když jen malé kusy malou sekyrou. Jenže ani škola se nedala sníst, jenom z bufetu se vysypaly hromady pendreků s příchutí meloun a jahoda v jogurtu a z tělocvičny vyběhla Silvia, moje jediná kamarádka kromě dědy a Rumoše, přikryla mi hlavu a šklebila se na ty, kvůli kterým jsem si chtěla všechno uřezat, potom se šklebila na mě a žvýkala melounový pendrek.

Co Rumoš umřel, nemám komu hučet do ucha, dokonce i Silvia mi řekne *sklapni a pádluj*. A Rumoš umřel už dávno, nejdřív přišla pohlednice ze sanatoria, potom děda podřízl kozu, protože se o ni neměl kdo starat, to byl Rumošův úkol. Ale hlavně měl za úkol poslouchat všechno, co nažvaním, všichni to o mně říkají, *týhle Tereze se huba nezastaví, furt něco mele*, a potom mě obejmou.

A já si to všechno pamatuju, protože na holku mám až moc mozkových buněk, jednou budu mlčet, nikomu o ničem neřeknu!

Rodiče mě přihlásili do kroužku kreslení. Sedím tam, okusuju konec tužky, jako by to byl pokoj, ve sluchátkách mi hraje metal. Prosila jsem Silvii, aby sem chodila se mnou, ale ona ne. Sedím tam a nikoho neznám, a když si vytáhnu sluchátka z uší, je slyšet jen škrábání tužky a tikání hodin a cinkání klíčů a kroky, to jste vy, pane učiteli. Procházíte mezi námi, zvoníte svazkem klíčů a říkáte *co to mělo být, kůň, to vypadá jako potkan a to měl být jakože dům, tahle šišatá škatule*. Já jsem nenakreslila nic, přede mnou prázdný papír, tužka, která se nedá sníst, procházíte kolem mě, *a to je co*, opřete se o stůl, klíče zacinkají, *zeď*, řeknu.

Potom vám začnu vyprávět o tomhle *křtině* jsem měla měsíc po narození, ani vlasy mi ještě nerostly, ani zuby, a když farář řekl pomodleme se, babička plakala, protože já jsem taky sepnula ruce, jak, že odkud to vím, pamatuju si to; i to si pamatuju, jak jsem se skutálela ze schodů, koukněte, tady mám jizvu; a pamatuju si všechny pohádky, které jsem kdy viděla, a pamatuju si, jak jsem brečela, když jsme nemohli jít sáňkovat, protože sněhu bylo stejně málo jako dneska, a pamatuju si, jak mě máma tu samou zimu vystrčila v kočárku na dvůr, abych tam usnula, a když konečně začalo sněžit, úplně

na mě zapomněla, dokud mi zpod sněhu netrčel jenom nos, tehdy přestala pozorovat sních a říkat si, jak hezky padá, a utíkala pro mě. A ne, neslyšela jsem to od mámy, mám prostě vynikající paměť, nic nezapomenu, a běda tomu, kdo mi ublíží, protože já si všechno pamatuju, a nelíbí se mi to maďarské rčení, že vy za to nemůžete, to jen po vás práskl bič, nenávidím ho, protože já si všechno pamatuju, a jestli po někom prásknu bičem, tak kurva přesně, a vy se tomu smějete, ani mi nevynadáte, že jsem řekla slovo kurva, neřeknete jak to mluvíš, mladá slečno.

Jindy si přehazuju v rukou kousek hlíny, budoucí popelníček, a breptám pořádně nahlas, aby se tomu všichni smáli, ale hlavně vy, pane učiteli, *a jako děcko jsem se bála tlačanky, byla taková pohádka, kde tlačenka žila sama na půdě a nakonec z osamělosti snědla celou vesnici a s celou vesnicí v žaludku se kutálela po cestě, dokud nespokla pasáčka a ten ji bičkou, jak se řekne bička slovensky, nožíkem ji propíchl a já jsem se bála, že i mě něco sežere, proto nemám ráda tlačenku, děda se vždycky směje, že nevím, co je dobrý, že nic takovýho jsem nejedla, odkdy mám díru v zadku. A ještě říká, že až budu dospělá, měla bych si hledat muže, jako je Péter Esterházy, jeden takový spisovatel, a děda o něm tvrdí, že je to opravdový šlechtic. Jeho bratr je sice taky šlechtic, ale zároveň fotbalista, a děda říká, že fotbal má rád, ale fotbalisti jsou kokoti, podle dědy by bratr Pétera Esterházyho musel hrát vodní pólo, aby byl pro mě dobrý. Anebo že by můj muž mohl být jako Zelený Petr z maďarských lidových pohádek, kterému když umřela máma, tak se jí rozpůlila hlava a vyletěl z ní holub, ten jediný se dokázal schovat před princeznou tak, že ho nedokázala najít a volala: Zelený Petře! Takový bude můj muž.*

Na to vy řeknete *a já jsem se jako dítě bál bažantů, otec jednou donesl jednoho domů, prý na večeři, ale*